

Arrest

nr. 132 776 van 4 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LAMBRECHT loco advocaat V. VEREECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Hazara, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Naikol, Jo Badreza, district Jaghori, provincie Ghazni (Afghanistan). U verliet Afghanistan reeds omtrent 2004 en arriveerde na een periode in Iran en een jarenlang verblijf in Griekenland pas in juni 2011 in België.

Op 1 juli 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U beweerde gezocht te worden door de politie omwille van een reeks roofmoorden die u in uw regio van herkomst pleegde. Op 30 september 2013 werd u een weigeringsbeslissing betekend, die op 27 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd bevestigd. De door u aangehaalde feiten werden weinig geloofwaardig bevonden en waren bovendien vreemd aan de conventie. Er werd daarnaast geoordeeld dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Zonder België te verlaten diende u op 19 maart 2014 een tweede asielaanvraag in. U beweerde dat u homoseksueel bent en om die reden uw land van herkomst verliet. U zou echter niet over uw geaardheid hebben durven praten in het kader van uw eerste asielaanvraag. Op 13 mei 2014 werd u opnieuw een weigeringsbeslissing betekend, die eveneens werd bevestigd door de RVV. Er werd geen geloof gehecht aan uw beweringen als zou er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaan omwille van uw homoseksuele geaardheid, en opnieuw werd geoordeeld dat u over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Zonder België te verlaten diende u op 22 augustus 2014 vanuit het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel een derde asielaanvraag in. U beriep zich hierbij nog steeds om uw vermeende homoseksuele geaardheid, maar legde geen nieuwe inhoudelijke verklaringen af. Ter staving van uw aanvraag legde u een kopie van de taskara van uw vader neer. Op 18 september 2014 werd deze asielaanvraag in overweging genomen door het CGVS.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het gehoor door een medewerker van het CGVS op 24 september 2014 werd u de kans gegeven om uw asielmotieven opnieuw uitgebreid toe te lichten. **Uw verklaringen betreffende uw vermeende homoseksuele geaardheid konden echter wederom geenszins overtuigen.**

Vooreerst blijft de belangrijke bedenking staande dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag met geen woord repte over uw homoseksuele geaardheid, noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, noch tijdens uw beroepsprocedure bij de RVV. Nochtans verklaarde u zowel in het kader van uw tweede als uw derde asielaanvraag meermaals dat u uw land van herkomst verliet omwille van uw seksuele geaardheid en leek dit op die moment geen probleem voor u te zijn om hierover te praten. Van iemand die zijn familie verlaat en zijn land van herkomst ontvlucht omwille van zijn geaardheid kan op zijn minst verwacht worden dat hij dit ter sprake brengt wanneer hij internationale bescherming vraagt en een asielprocedure start in België. Dat u dit niet deed ondermijnt reeds in de belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw verklaring als zou u te verlegen zijn geweest om over uw geaardheid te spreken (CGVS p.2; p.4), is geenszins afdoende. U verklaart dat u in Afghanistan relatief openlijk seksuele contacten had met andere jongens, u verklaart dat uw familie en iedereen in uw omgeving ervan op de hoogte was (CGVS p.4). Gezien deze beweerde openheid in Afghanistan is het weinig aannemelijk dat u in België, waar men zoals u zelf zegt zijn homoseksualiteit vrij kan beleven (CGVS p.8), opeens te verlegen zou zijn om hierover te praten in het kader van uw asielprocedure.

Daarnaast is het opvallend dat u doorheen uw verklaringen enkel spreekt over seksuele contacten, en op geen enkel moment uw beweerde geaardheid koppelt aan gevoelens voor of een langdurige relatie met een man. Bij de DVZ verklaarde u al dat u niet met een man wilt trouwen, en dat er een verschil is tussen mannen die seks hebben met andere mannen, en mannen die willen trouwen met een andere man (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag vraag 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt duidelijk dat u zichzelf in de eerste categorie situeert. U verklaart dat u seksuele relaties had met verschillende jongens uit uw regio. Op een bepaald moment verklaart u zelfs dat u met al uw vrienden seksuele relaties had (CGVS p.4). Wanneer u wordt gevraagd spontaan over uw homoseksualiteit te vertellen verwoordt u dit als volgt: "Toen ik kind was, hield ik ervan om dit ding te doen, daar hield ik van" (CGVS p.6). Gevraagd naar uw toekomstbeeld zegt u: "Ik zie mijn toekomst met een man. Ik wil seks met mannen. (...) Die gewoonte, daar hou ik van." (CGVS p.7). U zegt dat u niet met een man wilt huwen, maar wel een eigen huis wilt hebben zodat verschillende mannen naar uw

huis kunnen komen om seks te hebben (CGVS p.7). Gevraagd naar of u met een man zou willen samen wonen zegt u: "Ik wil gewoon seks met mannen, dat is alles." (CGVS p.8).

Er werd verschillende keren gepeild naar uw gevoelsleven, maar u geeft op geen enkel moment blijk van een beleving van uw vermeende homoseksualiteit. Uw verklaringen en antwoorden hieromtrent blijven vaag, ontwijkend en totaal niet doorleefd. Gevraagd naar wat homoseksueel zijn voor u betekent, geeft u geen antwoord. U zegt dat u daar geen diploma in hebt, dat u niet gestudeerd hebt over wat een homoseksueel is (CGVS p.5). Na aandringen van het Commissariaat-generaal stelde u niet te weten wat het wil zeggen gay of homoseksueel te zijn (CGVS p.5). Zoals gezegd schetst u uw toekomstbeeld louter gestoeld op seks, en op geen enkel moment op liefde of een relatie, u bent nog nooit verliefd geweest op een man en wil niet met een man huwen (CGVS p.7). Gevraagd naar het verschil tussen u en uw leeftijdgenoten in Afghanistan zegt u: "Ik was gay, ik had seksuele relaties met veel mannen." (CGVS p.7), ook hier weer doelt u louter op het seksuele. U geeft aan dat u zich eenzaam en geïsoleerd voelde, maar met uw sekspartners had u louter oppervlakkige gesprekken: "Over niets. Behalve hallo, hoe gaat het, is alles goed?" (CGVS p.7). Gevraagd naar wat de situatie van homoseksuelen in België is antwoordt u: "Kan ik dat in Afghanistan doen? Met mijn auto mannen oppikken voor seksuele daden?" (CGVS p.8). Ook hier weer haalt u louter seksuele daden aan, geenszins doelt u op vrijheid in gevoelsleven of toekomstbeeld.

Het feit dat u doorheen al uw verklaringen louter praat over seksuele contacten met mannen, al dan niet tegen betaling, doet afbreuk aan uw bewering als zou u homoseksueel zijn en om die reden niet terug kunnen naar Afghanistan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijk en gaat niet louter over daden en gedrag maar ook over gevoelens en beleving. Doorheen uw verklaringen kunt u wat dit betreft geenszins overtuigen.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende uw seksuele contacten met jongen in Afghanistan weinig geloofwaardig of op zijn minst overdreven. U verklaart dat u seksuele relaties had met verschillende jongens uit uw regio. Op een bepaald moment verklaart u zelfs dat u met al uw vrienden seksuele relaties had (CGVS p.4). Gevraagd met wie u allemaal seksuele contacten had zegt u aanvankelijk dat u hun namen niet meer kent, maar dat ze wel op uw Facebook pagina staan. Erop gewezen dat dit wel vreemd is, herinnert u zich plots wel enkele namen (CGVS p.3-4). Het is niet aannemelijk dat u in het geheel niet meer zou weten met wie u seksuele contacten had in Afghanistan. Dat u zich opeens wel namen lijkt te herinneren wanneer u hierop wordt gewezen doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Gevraagd naar hoe u dan contact legde met deze jongens verklaart u dat u hen gewoon aansprak: "Ik vroeg hem of hij seks wilde hebben. En als hij ja zei, dan deden we dat, en als hij nee zei, dan deden we dat niet." (CGVS p.4). De jongens die geen seks met u wilden zouden er niet om gemaald hebben dat u hen dat op zo'n directe manier had gevraagd (CGVS p.4). Iedereen zou ook op de hoogte zijn geweest van uw veelvuldige seksuele contacten met andere jongens: uw vader, uw broers en alle andere mensen in uw regio (CGVS p.4).

U vertelde dat u het gewoon op de man af vroeg als u seks wilde hebben met een jongen (CGVS p.4). U zei dat als jullie op een bepaalde plaats waren u vroeg of ze seks wilden hebben en als ze ja zeiden dat jullie dan seks hadden en dat als ze nee zeiden jullie het niet deden (CGVS p.4). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of ze dat dan geen probleem vonden dat u zo maar vroeg om seks te hebben met een jongen, repliceerde u dat het hun allemaal niet uitmaakt en dat de jongens er niet om malen (CGVS p.4). U zei dat als ze met u mee gingen ze het deden en dat als ze niet wilden ze het niet deden (CGVS p.4). Het beeld dat u schetst, met name het feit dat je zo maar een andere man rechtuit zou kunnen vragen seks te hebben met jou zonder dat dit enige gevolgen zou hebben indien je te maken hebt met iemand die daar niet voor open staat, is gezien de informatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Afghanistan waarover het Commissariaat-generaal beschikt totaal niet aannemelijk (zie documentatie in het administratieve dossier).

U vertelde verder dat u wel wat problemen had met uw vader, uw broers en uw familie die eigenlijk liever niet met u in hetzelfde huis woonden maar haalde aan verder geen problemen te hebben gehad ondanks het feit dat u bevestigde dat zowel binnen uw familie als de andere mensen in de regio op de hoogte waren van het feit dat u seksuele relaties had met andere mannen (CGVS p.4). In het licht van voorgenoemde beschikbare informatie is het wederom niet geloofwaardig dat u in het verleden, zoals uit uw verklaringen blijkt, zonder enige zware repercussies of problemen gedurende jaren seksuele relaties zou hebben kunnen onderhouden met verschillende mannen en jongens uit uw omgeving en regio, relaties waar bovendien naar u beweerde iedereen van op de hoogte was (zie documentatie in het administratieve dossier en CGVS p.4).

Ook wat betreft de houding van uw familie ten opzichte van u dienen een aantal opmerkingen gemaakt te worden. U verklaart dat uw broers en vader niet meer met u willen spreken, maar u hebt wel nog contact met uw moeder en schoonzus (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag vraag 17 en 20; CGVS p.3). Uw vader bezorgde u via uw schoonzus een kopie van zijn taskara (DVZ verklaring meervoudige aanvraag vraag 15 en 17; CGVS p.3). Uw familie regelde uw reis naar Iran (CGVS p.6), u stuurde hen vanuit Iran en Griekenland geld op waarmee jullie gezamenlijk een huis in Kaboel kochten (CGVS p.5). Dit zijn niet de handelingen van een familie die haar zoon heeft verworpen omwille van zijn seksuele geaardheid. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u na uw vlucht en ook vandaag nog contact hebt met uw familie, wat de geloofwaardigheid van uw vrees opnieuw minimaliseert.

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen betreffende uw geaardheid niet kunnen overtuigen en dat u bijgevolg bezwaarlijk kan stellen dat u uw land heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen,

luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, reeds in uw twee eerdere asielaanvragen werd geoordeeld dat u zich in Kaboel zou kunnen vestigen. Er werd gesteld: " (...) spreekt u Dari en Pashtou, kan u lezen en schrijven, hebt u zowel

binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider, toonde u reeds in het verleden dat u zich, indien nodig, weet te behelpen, en blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie over voldoende financiële middelen beschikken. Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw integratie in Kabul te bewerkstelligen.” De RVV bestigde deze beslissing door te stellen dat: “ Verzoeker spreekt Dari en Pashtou, kan lezen en schrijven, heeft zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring als arbeider en toonde reeds aan dat hij zich indien nodig weet te behelpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij en zijn familie over voldoende financiële middelen beschikken. Gelet op deze gegevens wijst dan ook niets er op dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien of dat hij dreigt in mensonwaardige omstandigheden terecht te komen. Aldus blijkt verzoeker in staat moet zijn om zich in Kabul te kunnen vestigen.”.

In het kader van uw derde asielaanvraag brengt u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen ombuigen, wel integendeel. Uw familie beschikt over een huis in Kaboel, een huis in Ghazni en landbouwgronden. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds contact hebt met uw familie (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag vraag 15, 17 en 20; CGVS p.3; p.5; p.6). Uw beweringen als zou u niet kunnen terugkeren naar Afghanistan en het contact met uw vader en broers verwaterd zijn vanwege uw homoseksualiteit, zijn hier niet relevant gezien eerder al werd geoordeeld dat uw vermeende homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig is en u bovendien voor uw vertrek weinig tot geen problemen ondervond. Wanneer u wordt gevraagd of u in Kaboel zou kunnen gaan wonen, antwoordt u dat dit moeilijk zou zijn aangezien u homoseksueel bent. Dat is alles. Behalve uw homoseksualiteit ziet u geen redenen waarom u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen (CGVS p.6). Gezien eerder al werd geoordeeld dat uw homoseksualiteit niet geloofwaardig is, zijn er geen redenen om aan te nemen dat u zich niet in Kaboel zou kunnen vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 oktober 2014 de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij is van oordeel dat de motivering op onvoldoende draagkrachtige elementen steunt, wat voortvloeit uit “*een gebrekkige binding tussen de beslissing en de feiten die als grondslag hebben gediend voor de beslissing*”.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker reeds bij zijn eerste verhoor had moeten verklaren homoseksueel te zijn, benadrukt hij dat hij “*echter jarenlang zijn geaardheid (heeft) moeten verbergen, doordat de Afghaanse samenleving homoseksualiteit verbiedt*” en dat “*het gebrek aan openheid over zijn geaardheid hierdoor ingebakken (zit) in de persoonlijkheid van verzoeker*”. Hij acht het dan ook “*niet vreemd dat hij niet van in het begin zijn ware probleem heeft verteld*” en dat hij hierover pas durfde vertellen “*wanneer hij ten volle besepte dat hij hier in BELGIË zijn homoseksualiteit vrij mag beleven*”.

Dat verzoeker enkel over seksuele contacten zou praten, wijt hij eveneens aan “*de persoonlijkheid van verzoeker, die gevormd is binnen de Afghaanse samenleving, alwaar het niet toegestaan is homoseksualiteit te beleven, laat staan openhartig te zijn over gevoelens ten aanzien van een andere man*”. Hij stelt dat het verzwijgen van zijn geaardheid en het wegwuiven van dieper peilende vragen omtrent gevoelens en relationele kwesties inherent zijn aan zijn persoonlijkheid. Hij acht het verder “*niet bevreemdend dat verzoeker voornamelijk focust op de seksuele contacten, nu de bestraffingen juist worden opgelegd indien verzoeker betrappt zou worden op intieme omgang met andere mannen*”. Hij legt

uit dat hij geen relatie kan uitbouwen met een andere man gezien homoseksualiteit verboden is en hij enkel in het geheim kan afspreken met andere mannen.

Dat verzoeker niet meteen de namen van zijn seksuele contacten wilde opsommen, ligt volgens hem aan *“het feit dat homoseksualiteit strikt verboden is”* en aan het feit dat hij zijn hele leven zijn geaardheid heeft moeten verzwijgen, waarbij het verbergen van partners voor de hand ligt.

Wat betreft de manier waarop hij met andere mannen afsprak, benadrukt verzoeker dat hij verschillende contacten had en namen noemde. Hij stelt dat de commissaris-generaal verkeerd interpreteert *“dat verzoeker onbekende mannen zou benaderen en hen deze vraag zou stellen”*, terwijl het in werkelijkheid gaat *“over mensen die verzoeker reeds kent, en van wie hij ook de geaardheid kent”*. Hij vindt het dan ook *“niet ongeloofwaardig dat verzoeker met deze mensen afsprak, en rechtuit met hen praatte over seksueel contact”*.

Aangaande de houding van zijn familie, wijst hij erop dat hij geenszins heeft gezegd dat zijn familie hem “verworpen” heeft. Hij zou wél gezegd hebben dat zijn familie niet akkoord gaat met zijn geaardheid, dat ze liever niet met hem samen willen wonen en dat ze niet willen dat hun zoon betrappt zou worden in hun eigen huis, uit vrees voor gevolgen ten aanzien van hen. Hij benadrukt dat zijn familie uiteraard wilt dat hij veilig is en dat het goed met hem gaat.

Verzoeker voert aan *“dat er geen rekening wordt gehouden met de objectieve gegevens waarover men beschikt met betrekking tot het land van herkomst”*. Volgens verzoeker wordt er geen rekening gehouden *“met de objectieve gegevens van AFGHANISTAN, meer bepaald de wijze waarop met homoseksualiteit omgegaan wordt”*; hij wijst erop dat de Koran in grote delen van Afghanistan strikt gevolgd wordt, dat deze leer homoseksualiteit verbiedt en dat er soms zelfs wordt geoordeeld dat de hele familie van een homoseksueel “besmet” zou zijn.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, doordat *“er onvoldoende rekening wordt gehouden met de objectieve gegevens waarmee het land van herkomst te kampen heeft”*.

Hij meent dat hij, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dreigt geconfronteerd te worden met de doodstraf en vernederende behandelingen. Bovendien vinden er volgens verzoeker in Afghanistan voortdurend aanslagen plaats en heerst er een algemene onveiligheidssituatie.

Wat het beweerde intern vluchtalternatief betreft, wijst verzoeker op de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013, waaruit blijkt dat een intern vluchtalternatief niet bestaat naar regio's waar het conflict actief is. Hij stelt dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er zich in Kaboel regelmatig aanslagen voordoen, waardoor er volgens hem geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief naar Kaboel. Waar de bestreden beslissing stelt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften, hekelt verzoeker dat wordt nagelaten *“te onderzoeken of dit voor verzoeker in concreto ook het geval zou zijn”* en dat evenmin wordt uitgelegd *“wat die ‘bepaalde omstandigheden’ dan wel zouden zijn”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielaanvraag gezien (i) hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag met geen woord repte over zijn homoseksuele geaardheid; (ii) zijn onaannemelijke verklaringen over zijn seksuele contacten met jongens in Afghanistan (gehoor p. 3-4); (iii) zijn incoherente verklaringen over de houding van zijn familie ten opzichte van hem (gehoor p. 3, 5-6; verklaring meervoudige asielaanvraag vraag 15, 17, 20).

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij *“echter jarenlang zijn geaardheid (heeft) moeten verbergen, doordat de Afghaanse samenleving homoseksualiteit verbiedt”* en dat *“het gebrek aan openheid over zijn geaardheid hierdoor ingebakken (zit) in de persoonlijkheid van verzoeker”*, waardoor hij het *“niet vreemd (acht) dat hij niet van in het begin zijn ware probleem heeft verteld”* en dat hij hierover pas durfde vertellen *“wanneer hij ten volle besepte dat hij hier in BELGIË zijn homoseksualiteit vrij mag beleven”*.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij niet verder komt dan te verklaren dat hij lange tijd losse seksuele contacten had met verschillende mannen, wat niet noodzakelijk inhoudt dat hij homoseksueel geaard is. Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat hij jarenlang in Afghanistan onbestraft seksuele relaties had met verschillende jongens uit zijn regio (met (al) zijn vrienden, CGVS-verhoor p.4). Deze contacten waren talrijk want verzoeker verklaart dat hij hun namen niet meer kent, maar hij ze wel op zijn Facebook-pagina heeft staan, waarna hij dan weer verklaarde wel enkele namen te kunnen herinneren (gehoor p.3-4). Volgens verzoeker zou hij de jongens gewoon aanspreken (gehoor p.4) en was bovendien iedereen hiervan op de hoogte (gehoor p.4), omdat het de jongens niet uitmaakte dat hij hen zo direct vroeg om seks te hebben (gehoor p.4).

Wat de houding van zijn familie betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegde, gezien hij enerzijds verklaarde dat zijn vader en broers niet wilden dat hij in hetzelfde huis woonde (gehoor p. 4), doch anderzijds aangaf dat hij nog wel contact had met zijn moeder en schoonzus (gehoor p. 3; verklaring meervoudige aanvraag vraag 17, 20), dat zijn vader hem via zijn schoonzus een kopie van zijn taskara bezorgde (gehoor p. 3; verklaring meervoudige aanvraag vraag 15, 17) en dat zijn familie zelfs zijn reis naar Iran regelde (gehoor p. 6). Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat zijn familie niet akkoord gaat met zijn geaardheid, dat ze liever niet met hem samen willen wonen en dat ze niet willen dat hun zoon betrappt zou worden in hun eigen huis, uit vrees voor gevolgen ten aanzien van hen, maar dat zijn familie uiteraard wilt dat hij veilig is en dat het goed met hem gaat, is een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

Indien homoseksuele relaties mogelijk problematisch zijn in Afghanistan zoals blijkt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dan kan uit verzoekers verklaringen geenszins blijken dat hij als homoseksueel werd aanzien. Immers verzoekers beweringen hebben tot gevolg dat over de jaren

ook de families van al deze occasionele mannelijke partners niet optraden en deze seksuele handelingen sociaal niet veroordeeld werden.

Er kan bijgevolg evenmin worden aangenomen dat verkeerdelijk geïnterpreteerd wordt "*dat verzoeker onbekende mannen zou benaderen en hen deze vraag zou stellen*", terwijl het in werkelijkheid gaat "*over mensen die verzoeker reeds kent, en van wie hij ook de geaardheid kent*". Gevraagd hoe hij de jongens benaderde met wie hij seks wilde hebben en hoe hij wist wie hij moest aanspreken, antwoordde verzoeker: "*Door te praten. We praatten over dat onderwerp. We waren samen op een bepaalde plaats, en ik vroeg hem of hij seks wilde hebben. En als hij ja zei, dan deden we dat, en als hij nee zei, dan deden we dat niet*" (gehoor p. 4).

Dat verzoeker, die zelf aangeeft dat men in België zijn homoseksualiteit vrij kan beleven (gehoor p.8), opeens te verlegen zou zijn om bij zijn eerste asielpcedure over zijn seksuele geaardheid te praten, komt in het licht van zijn openlijke seksuele belevingen in Afghanistan eerder voor als dat hij zich niet vereenzelvigt met homoseksuelen. Dit blijkt ook uit het gehele gehoor waar verzoeker enkel over occasionele seks spreekt en niet over fundamentele gevoelens, noch over (duurzame) relaties. Bovendien is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "verlegenheid" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielaanvraag te debiteren. Ten slotte kan nog vastgesteld worden dat verzoeker tijdens het CGVS-gehoor verklaart dat het niet moeilijker is om zijn homoseksuele handelingen toe te geven in België dan in Afghanistan (gehoor p. 5), wat er opnieuw op wijst dat verzoeker seks met mannen als homoseksualiteit aanziet terwijl hij duidelijk geen relatie met een man had, noch dit in het vooruitzicht stelt. De uitleg van verzoeker dat hij niet meteen de namen van zijn seksuele contacten wilde opsommen, omdat volgens het verzoekschrift "*homoseksualiteit strikt verboden is*" en hij zijn hele leven zijn geaardheid heeft moeten verzwijgen, is strijdig met zijn verklaringen over zijn niet geheim of gesloten seksueel leven.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Bovenstaand relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, §96 en 97).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier ("*COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict*" dd. 25 juni 2014, "*COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie, Kabul Stad*" dd. 30 april 2014) en toegevoegd aan de verweernota ("*COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie, Kabul-stad*" dd. 26 september 2014), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad, dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben en dat de stad, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk "*in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt*". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, J.H. vs. het V.K Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 93).

De Raad stelt vast dat verzoeker Dari en Pashtou spreekt, kan lezen en schrijven, zowel binnenlandse als buitenlandse werkervaring heeft als arbeider en reeds aantoonde dat hij initiatiefrijk is en zich indien nodig weet te behelpen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij en zijn familie over voldoende financiële middelen beschikken en dat zijn familie zelfs een huis heeft gebouwd in Kaboel (gehoor p. 5).

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK